

Nr 462.

Av herrar **Sandberg** och **Bergström** i Bäckland, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 244, med förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet m. m.*

Enligt Kungl. Maj:ts proposition nr 244 med förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet m. m. skulle bestämmelserna i 67 § angående vinterväghållningen, första stycket, erhålla följande lydelse: »Väg skall hållas fri från hinder av is och snö i den utsträckning, som med hänsyn till därå förekommande samfärdsel är erforderlig; dock må Konungens befallningshavande, när skäl därtill prövas föreligga, medgiva, att väg, oaktat automobiltrafik därå är tillåten, hålles öppen allenast i den omfattning, som kräves för samfärdsel med fordon, som framföres av dragare. Där så tarvas skall väg märkas ut.»

Regeln är alltså enligt detta förslag, att de allmänna vägarna skola hållas öppna för automobiltrafik även på vintern.

Det synes emellertid, som om förhållandena i de landsdelar, där bördan av vinterväghållningen är störst, böra vara bestämmande för vad som skall vara regel och vad som skall vara undantag i detta fall. I Norrland torde de flesta allmänna vägarna böra undantagas från bestämmelsen att hållas öppna för automobiltrafik vintertid.

Det kan befaras, att genom här ifrågasatta bestämmelse vinterväghållningen för stora delar av landet blir mer betungande än nödvändigt, att obehag och slitningar mellan olika intressen lättare uppstå än om bestämmelserna vore annorlunda avfattade, och att en utveckling av automobiltrafiken vintertid, i de landsdelar, där snömängderna äro mera betydande, främjades mer än vad som med hänsyn till naturförhållandena där vore klokt.

Departementschefen säger i lagförslagets motivering bl. a. »senare tids erfarenhet synes även hava ådagalagt, att vintertrafik med motorfordon kan uppehållas jämväl i de norra delarna av landet utan allt för stora svårigheter och kostnader».

Kostnaderna torde dock bliva avsevärt större än för vanlig vinterväghållning, om ett tillfredsställande resultat skall kunna uppnås. Snöskärmar hava i stor utsträckning börjat uppsättas, vilka draga avsevärda kostnader på olika

sätt, och även torde komma att i vissa fall vålla markägarna olägenheter, då skärmarna uppsätts på åkerjord.

En beaktansvärd olägenhet är också, att då snön på landsvägarna bortplogas nära på ned till markytan, snöns avsmältning från vägbanan på våren sker fortare från dessa vägar än från tillfartsvägarna och från den omgivande marken och diken. Därigenom försvåras trafiken under snösmältningstiden för ortens befolkning, i det tillfartsvägarna tillåta trafik med släddon, men landsvägarna äro bara.

Hur önskvärdt det än är att snabba landsvägskommunikationer även i norra delarna av landet kunna vintertid åstadkommas, måste dock med hänsyn till naturförhållandena automobiltrafiken på vintern därstädes inskränkas till vad som kan vara nödvändigt och ekonomiskt försvarligt. Önskligt vore, enligt vår mening, om utvecklingen på detta område kunde gå mot att motorfordons- trafiken vintertid bedreves endast med för sådan trafik speciellt byggda motorfordon, vilka ställa mindre fordringar på väghållningen än vanliga dylika.

Då det synes oss, att det inom kommunikationsdepartementet utarbetade, till vederbörande myndigheter remitterade utkastet till ifrågasvarande bestämmelse bäst motsvarar ovan berörda synpunkter, får jag alltså yrka,

att första stycket av § 67 i föreliggande förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 23 okt. 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet måtte få följande lydelse:

Konungens befallningshavande övervakar, att väg vintertiden behörigen öppenhålles. Ej må det fordras, att vägen hålles fri från hinder av snö och is i större omfattning än som kräves för samfärdsel med fordon, som framföres av dragare, med mindre Konungens befallningshavande annorledes förordnat. Där så tarvas, skall vägen märkas ut.

Stockholm den 1 april 1927.

O. E. Sandberg.

P. Bergström
i Bäckland.